

Krista Hafner — Ilustrirala Marija Vogelnik

Hišica v čevlju

Polž

MARIJA

Tine in Mica sta bila trudna in sta kmalu zaspala. Mica je sanjala o novi svileni obleki, Tine pa o veliki krasni palači, ki jo je postavil za svojo ženko.

Sredi noči pa se je Tine mahoma zbudil. Debela vodna kaplja mu je čepela na nosu. Podrgnil je z roko po odeji in začutil, da je bila vsa mokra. Razprostrl je roki, pa je začutil, da dežuje. »Ta streha še počenega groša ni vredna,« je zamrmral sam vase.

Tudi Mica se je zbudila. Neprijetno jo je mrazilo. Vsa je bila že mokra. Obrnila se je k Tinetu: »Dežuje.«

»Da,« je nevoljno pritrdil Tine.

»Le kako je to mogoče, da sva mokra, saj sva vendar pod streho.«

»Menda,« je znova pritrdil Tine.

Tedaj se je Mica dvignila v postelji in skušala otipati streho nad seboj, pa je zajela v prazno. Preplašena se je obrnila k Tinetu: »Strehe ni. In dežuje, vsa bova mokra. Kaj naj storiva?«

»Mm,« je zamrmral Tine. »Saj imava še omari. V njih bova pod streho.«

»Modra je ta,« je rekla Mica in hitro zlezla v omaro poleg postelje. Tine se je spravil v drugo omaro.

Tako sta čepela sključena v omarah in čakala jutra. Ko se je zdanilo, sta prilezla iz omar in strahoma opazila, da stari goban nima več strehe. Le prazen bet je še štrlel iz zemlje, vrhu njega pa se je slinil debel gozdni polž, črni lazar.

»Kaj si storil, grdun slinasti!« se je zadrl Tine nanj. »Streho nad glavo si nama požrl.«

»Imenitna je bila. Krasno mi je teknila,« se je zadovoljno obliznil lazar.

»Midva sva pa zdaj brez doma in strehe,« je tožila Mica.

»Briga me. Pa si poiščita drugo,« se je nevljudno odrezal lazar in napel črne rožičke.

Mica in Tine sta se prestrašila. Hitro sta zbrala skupaj svoje reči, jih povezala v culo in se odpravila dalje po svetu.

Murenček

Na ozarah sta srečala murenčka. Čepel je pred svojo hišo in godel veselo pesem v mlado jutro:

»Brunda, brunda, brundara, kmalu bo jesen prišla. Dobro, da svoj dom imam, sicer ne bi vedel kam. Brunda, brunda, brundara, še najlepše je doma.«

»Dobro jutro!« ga je vljudno pozdravila Mica.

»Dobro jutro,« je veselo zapel murenček. »Kam pa vidva navsezgodaj?«

»Po svetu si iščeva doma. Uboga ponesrečenca sva. Imela sva lep grad na Krtini, pa se nama je ob zadnjem potresu porušil. In zdaj sva brez doma. Ali bi naju ti vzel pod streho?«

»Prav rad,« je drobil murenček. »Samo pretesno bo nam vsem v moji luknjici. Tako majhna je. Ampak moja sosed, siva miška, ima veliko domačijo. Morda bi vaju ona vzela k sebi.«

Mica in Tine sta se prijaznemu godcu lepo zahvalila in se odpravila k miški.